

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Farvel Hans Christian!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Farvel Hans Christian!", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 392. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid93116/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Farvel Hans Christian!

Farvel *Hans Christian!* ogsaa Du gaar bort!
Du, som de Andre, lader mig tilbage!
Nu rykkes mig først ret vort Liv er kort –
Det Hele kun en liden Slump af Dage.

Det er ei længe siden, tykkes mig,
Vi vare Begge raske Ungersvende:
Hver Ungdomsglæde søgte mig som Dig,
Vi tænkte Begge lidt paa Livets Ende.

Mig tykkes hartad som det var igaar
Vi svang Hasherredspigerne i Dandsen;
Med friske Roser i de lyse Haar
Og kjæle Øine under Blomsterkrandsen.

Da *Ditlevins* med forelsket Blik
Og ømme Hjertesuk kom Dig imøde,
Da Arm i Arm I To tilsammen gik
Og plukket' Kjærlighedens Roser røde.

Ak! hun er ogsaa borte – stakkels Ven!
I flere Aar alt vandred' Du alene.
Den skjønnne Myrthe længst er visnet hen;
Om Graven bøje sig Cypressens Grene.

Farvel *Hans Christian!* Vaaren brat forsvandt,
Og Livets Sommer maatte snart henrinde;
De Glædeskrandse, vi som Knøse bandt,
Dem saae vi vore Børn paany ombinde.

Men Alderdommens Vinter mørk og kold
Den skulde ikke knuge Dig ret længe;
Den stille Gravhøi er det stærke Skjold,
Som ingen Sorgens Pile gennemtrænge.

Blandede Digte

Men jeg, min Ven! ja jeg er her endnu
Med ogsaa denne Sorg paa gamle Dage.
Jeg stander ved dit Vinterleie, Du!
Ak hører Du min gamle Harpes Klage!

Hvis saa, da hils din Ungdomsbrud fra mig.
Ved eders Brudeseng jeg sang med Glæde;
Men nu paa Dødens Seng jeg finder Dig –
Ak, ja! i anden Tone maa jeg kvæde.

Farvel *Hans Christian!* fra din Grav igjen
Jeg atter ud i Livets Tummel iler.
Sov vel! jeg kommer efter Dig, min Ven!
Naar Dødens Engel ogsaa mig tilsmiler.

St. St. Blicher

†
Sophie Amalie.

Der var en Tid, da Du i Skjønheds Fylde
Den fagreste blandt tusind' Qvinder stod;
Du hørte Dig i Suk og Sange hylde;
Du saae Tilbederskaren for din Fod.

Der var en Tid, paa dine Kinder brændte
Den søde Ild med Morgenrødens Skjær;
Da dine Øines Stjernestraaler tændte
Hvert Hjærte, som uheldigt kom for nær.

Der var en Tid, da Aphrodites Belte
Du bær, saavelsom Sønnens gyldne Pål;
De klippphaarde Hjærter maatte smelte,
Som Iis for Solens Ild, ved dine Smil.

Der var en Tid – jeg ofte paa den tænker,
Skjøndt den i svundne Seculum henrandt –
Da stærkere end Bast og Jernelænker
Et Haar af dine Ravnclokker bandt.

Der var en Tid – hvor sage dog den gik!
En ganske anden Tid kom snart isteden –
Din Gang var Dands, din Tale var Musik,
Dig som en Glorie omstraalet' Glæden.

Saa stod Du den Gang i din Skjønheds Vaar;
Men da jeg saae Dig længe efter siden,
Da var af Kummer bleget Kind og Haar;
Du bøiet var af Verden og af Tiden.

Din Røst var skjælvende; tung var din Gang;
Din før saa ranke Midie var bukked;
Dit Smil et Kornmodsglimt paa gustne Vang,
Og dine sorte Øines Glands udstukket'.